

Sandy Brinck (S):

Når vi nu ikke kan få at vide præcis, hvad det er, regeringen har tænkt sig, er det eneste positive, jeg umiddelbart synes, man kan sige om det, at så er det jo ikke, fordi regeringen foreholder Folketinget nogle svar, men fordi man ikke har nogen svar.

Men jeg må spørge ministeren: Synes ministeren, det er fair over for de konkrete projekter, Det Danske Center for Menneskerettigheder har, over for de ansatte på centret og over for Folketinget, at man sætter det på en liste over centre, råd og nævn, som skal nedlægges, uden at kunne give et svar på, hvordan funktionen kan opretholdes, og hvordan den uafhængighed, som er det helt basale i denne sag, kan opretholdes?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Alle de berørte institutter, herunder Det Danske Center for Menneskerettigheder, er involveret og inddraget i arbejdet med at konstruere det nye DUPA.

Man kan ikke skabe det nye DUPA, uden man har besluttet, hvad det er, man vil lægge sammen, og ved sammenlægning – sådan vil det være alle steder – vil man selvfølgelig altid inddrage de berørte parter. De er inddraget nu, og det har været meningen hele tiden, at de skulle inddrages i processen med, hvordan man får konstrueret det nye, som jeg kalder DUPA her, men som selvfølgelig kan ende med at hedde noget helt andet.

Sådan må processen jo være. Man træffer en beslutning ud fra de overvejelser, som jeg nu gennem 35 minutter har beskrevet præmisserne for og formålet med, og så kommer vi tilbage til Folketinget og leverer det, vi mener skal være loven for det nye arbejde.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 424

3) Til udenrigsministeren af:

Jeppe Kofod (S):

»Hvilke overvejelser har udenrigsministeren gjort sig i forhold til Danmarks værtsskab af den 6. verdenskonference for nationale menneskerettighedsinstitutioner i april 2002, når Danmark til den tid ikke selv har en sådan?«

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Lovforslaget om det nye udenrigspolitiske forskningscenter vil blive fremsat senest den 1. marts 2002 og vil tidligst kunne træde i kraft senere på året, og allerede af den grund vil verdenskonferencen for nationale menneskerettighedsinstitutioner ikke blive berørt. Det ville den i øvrigt heller ikke, hvis den fandt sted efter lovens ikrafttræden, da vi fortsat vil have en uafhængig menneskerettighedsinstitution, sådan som jeg nu har forklaret gennem 37 minutter.

Jeg vil arbejde hurtigt med at få det nævnte lovudkast parat og tage kontakt med ordførerne om det, og jeg håber, det vil være mere frugtbart at diskutere det end at diskutere myterne om det.

Jeppe Kofod (S):

Vi vil meget undskylde over for udenrigsministeren, hvis vi tager udenrigsministerens tid, men vi synes, det er et meget vigtigt spørgsmål at få afklaret her i Folketingssalen, og derfor vil jeg gerne følge op på svaret:

Det, der vil ske nu, er, at Danmark ikke længere vil have en uafhængig national institution, som gennem samspillet mellem forskning, udredning, dokumentation, undervisning og information kan fremme individuelle borgere og udsatte gruppers retssikkerhed. Det er et af de kerneområder, som Det Danske Center for Menneskerettigheder arbejder med i dag, og derfor mener jeg, det er utrolig vigtigt, at regeringen giver nogle klare svar på, hvordan den har tænkt sig, at det arbejde kan fortsætte fuldstændig uafhængigt fremover.

Det svar, vi har fået i dag, er jo, at det bliver en del af en større institution, hvor en del er uafhængig. Men den forskning, man trækker på, er delvis afhængig af den til enhver tid siddende regering, og så er det jo, man kommer på kant med de Parisprincipper, vi har tilsluttet os tidligere.

Kl. 13.40

Det er den bekymring, vi gerne vil have afklaret: Hvordan har man tænkt sig at finde en løsning? Men jeg må blot konstatere, at i dag findes der ikke noget svar fra regeringen, og det synes vi er beklageligt. Vi havde ønsket et svar, så vi kunne se, hvad det var for en model, hvad det var for nogle kort, man havde tænkt sig, og hvorfor man i det hele taget har valgt at nedlægge det center. Også FN har bemærket, at det er meget mærkværdigt. Det er jo dét, der er realite-